

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 10 JULI 1975 ¹

B. Küster
tegen Europees Parlement

Zaak 77-74

Samenvatting

Ambtenaren — Beoordeling — Vervangende beoordeling door een jury — Ontoelaatbaarheid

(Statuut van de ambtenaren, art. 43)

De beoordeling door een jury kan niet in de plaats treden van het beoordelingsrapport.

In de zaak 77-74,

B. KÜSTER, ambtenaar van het Europese Parlement, wonende te Bertrange (Luxemburg), ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat bij het Cour Supérieure de Justice te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 18 a, rue des Glacis,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, Luxemburg, ten deze vertegenwoordigd door H. R. Nord, Secretaris-generaal, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van intern vergelijkend onderzoek A/45 en van het daarop gevolgde benoemingsbesluit,

wijst

¹ — Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, Kamerpresident, R. Monaco (rapporteur) en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl,
Griffier: A. van Houtte,

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — Overzicht van de feiten en van de schriftelijke behandeling

1. Bij aankondiging van vacature nr. 892 van 28 september 1973 werd per 1 januari 1974 een post van afdelingshoofd vacant verklaard bij het Directoraat-generaal „Onderzoek en Documentatie”. Volgens de aankondiging zou in deze post allereerst moeten worden voorzien door middel van „bevordering” of „overplaatsing”.

Op 3 oktober 1973 solliciteerde verzoeker in het kader van deze aanwervingsprocedure.

Bij aankondiging van 23 november 1973 werd ter voorziening in deze post een intern vergelijkend onderzoek nr. A/45 geopend. Bij besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 14 februari 1974 volgde de benoeming van de heer X op deze post.

Bij brief van 17 maart 1974 diende verzoeker tegen dit besluit een klacht in op

de voet van artikel 90, lid 2, van het Statuut. Toen deze klacht onbeantwoord bleef zijdens het tot aanstelling bevoegde gezag, stelde verzoeker op 16 oktober 1974 het onderhavige beroep in.

2. Op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloot het Hof (Eerste Kamer) de heer H. J. Opitz, Directeur-generaal bij het Europese Parlement en voorzitter van de jury voor het intern vergelijkend onderzoek nr. A/45, als getuige te horen over twee vragen betreffende de puntenwaardering van de jury onder de criteria 7 en 12.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- „1. vóór enige nadere handeling het Parlement te gelasten alle stukken, documenten en processen-verbaal terzake van het vergelijkend onderzoek A/45 over te leggen, teneinde een volledig en feitelijk onderzoek naar de voorstellen van de jury mogelijk te maken,
2. verzoeker akte te verlenen dat hij zich het recht voorbehoudt alsnog elk ander middel tot staving van zijn

- vordering voor te dragen en elk dienstig bewijsaanbod te doen,
3. het beroep naar de vorm en de termijn van indiening ontvankelijk te verklaren,
 4. bijgevolg nietig te verklaren het stilzweigend besluit tot afwijzing van de klacht, door verzoeker op 17 maart 1974 ingediend bij de Voorzitter van het Europese Parlement,
 5. te verstaan dat de bevordering naar aanleiding van genoemd vergelijkend onderzoek A/45 onregelmatig en ongeldig is en deze bijgevolg nietig te verklaren,
 6. het Parlement te verwijzen in de kosten van het geding."

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

- "— verweerder akte te verlenen dat hij de ontvankelijkheid van het beroep niet betwist;
- hem akte te verlenen dat hij ten deze het met redenen omkleed verslag van de jury in vergelijkend onderzoek A/45 alsmede de door de jury opgestelde lijst van geschikte kandidaten, echter
- zonder opgave van de punten behaald door de andere kandidaten dan de heer Küster, heeft overgelegd;
- het verzoek tot overlegging van stukken voor het overige af te wijzen;
- het beroep ongegrond te verklaren;
- kosten rechtens."

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker wijst erop dat de benoemde kandidaat

- die tevoren „tijdelijk functionaris bij een fractiesecretariaat was, niet in aanmerking kwam voor een bevordering,
- bij eerste indeling als ambtenaar de salaristrap 6 had gekregen, en betoogt met name het volgende:

1. Ingevolge artikel 29 van het Ambtenarenstatuut mag het tot aanstelling bevoegde gezag pas tot een intern vergelijkend onderzoek overgaan na te hebben vastgesteld dat in de vacature niet kan worden voorzien door bevordering of overplaatsing. In de aankondiging werd echter botweg gezegd dat het tot aanstelling bevoegde gezag had besloten over te gaan tot een vergelijkend onderzoek, zonder enige opgaaf van de redenen waarom een bevordering niet in aanmerking kwam. Het openen van het vergelijkend onderzoek was dan ook onregelmatig; het was alleen gedaan om een bepaalde kandidaat — de laatste van de lijst — te kunnen benoemen, zodat hier sprake is van misbruik van bevoegdheid.

2. De jury was in dit geval benoemd door de Secretaris-generaal, hoewel volgens de in 1962 aan het personeel medegedeelde bepalingen alleen de voorzitter van het Parlement de jury's bij vergelijkende onderzoeken voor de categorie A kan benoemen. Deze bevoegdheid was voor andere rangen dan A 1 en A 2 weliswaar aan de Secretaris-generaal gedelegeerd bij een besluit van het Bureau van het Parlement van 7 en 8 oktober 1971, doch dit besluit was nimmer bekendgemaakt en kan het personeel dan ook niet worden tegengeworpen.

3. Terwijl het onderzoek luidens de aankondiging zou plaatsvinden op de grondslag van „schriftelijke bewijsstukken”, had de jury een mondeling examen met puntentoekenning gehouden. Door deze arbitraire wijziging in de opzet van het onderzoek volgens de aankondiging was de hele onderzoeksprocedure nietig.

4. Bij de selectiecommissies van de jury ontbreekt volgens verzoeker ten onrechte de ervaring in de te vervullen post (zie voor bedoelde criteria bijlage 2 bij verweerschrift). Overigens zouden er bij de puntentoekenning door de jury verschillende onregelmatigheden zijn begaan. Zo zou met name bij de gelijktijdige selectie voor de beide vergelijkende onderzoeken A/43 en A/45 door dezelfde jury de heer

X ten aanzien van hetzelfde criterium (nr. 12) in onderzoek A/45 drie punten meer hebben gekregen dan in onderzoek A/43, terwijl verzoeker drie punten meer had gekregen bij A/43 dan bij A/45. Bovendien is niet duidelijk hoe een kandidaat die ten tijde van het onderzoek „tijdelijk functionaris” was, vijf punten voor criterium nr. 2 (anciënniteit in de loopbaan onmiddellijk onder die van de te vervullen post) en zeven punten voor criterium nr. 7 (algemene beoordeling) heeft kunnen krijgen, zonder dat over hem ooit een beoordeling was uitgebracht. Voor het bewijs van deze beweringen vraagt verzoeker overlegging van alle stukken, documenten en processen-verbaal terzake van onderzoek A/45, waaronder het persoonsdossier van de heer X.

Verzoeker meent tenslotte dat ook al uit een oogpunt van wettigheidscontrole het Hof bevoegd is onregelmatigheden bij juryverrichtingen te beoordelen, daar anders het grondbeginsel van de rechtsbescherming der ambtenaren in de praktijk elke betekenis zou ontberen.

Verweerder merkt in hoofdzaak op

- dat de procedure van artikel 29 Statuut in casu strikt in acht was genomen, daar het tot aanstelling bevoegde gezag pas tot een vergelijkend onderzoek was overgegaan na te hebben vastgesteld dat het eerste aanwerfingsstadium niets opleverde;
- dat het Bureau van het Parlement bij de bevoegdverklaring van de Secretaris-generaal voor de benoeming van de jury voor de vergelijkende onderzoeken in de categorie A — met uitzondering van de rangen A 1 en A 2 — rechtmatig gebruik had gemaakt van een interne delegatiebevoegdheid. Deze bevoegdverklaring behoefde als zodanig niet bekend te worden gemaakt en zelfs al zou dit nuttig of nodig blijken te zijn, dan nog zou bij verzuim in ieder geval de geldigheid dier bevoegdverklaring niet worden aangetast;
- de „gesprekken” waartoe de kandidaten waren uitgenodigd, waren geen

mondeling examen, doch hadden slechts ten doel de jury in staat te stellen zich een rechtstreekse indruk te vormen van de beroepsantecedenten en de persoonlijkheid van elke kandidaat;

Wat voorts de bezwaren tegen onregelmatige handelingen van de jury betreft, wil verweerder wel het met redenen omkleed verslag van de jury overleggen maar is niet bereid de door de andere kandidaten dan verzoeker behaalde punten te vermelden. Hij geeft overigens te kennen:

- aangezien het criterium „algemene beoordeling” op grond van de statuutbepalingen onmisbaar wordt geacht, doch anderzijds niet opgaat voor tijdelijke functionarissen, had de handelwijze van de jury alleen ten doel alle ambtenaren gelijk te behandelen;
- daar het bij de onderzoeken A/43 en A/45 om geheel verschillende ambten ging, is het niet zo vreemd dat eenzelfde selectiecriterium bij een kandidaat tot een verschillende puntenwaardering leidde;
- voor de anciënniteit in de loopbaan onmiddellijk onder die van de te vervullen post zijn ook aan een „tijdelijk functionaris” punten toegekend, omdat men op alle tot het onderzoek toegelaten kandidaten — ook de tijdelijke functionarissen — objectieve en uniforme selectie- en beoordelingscriteria wilde toepassen. Overigens is het werk bij de fracties in het Secretariaat-generaal wel degelijk te beschouwen als een loopbaaneenheid binnen de instelling als zodanig.

Verweerder verklaart tenslotte dat het Hof wel de wettigheid van de door de jury vastgestelde en gehanteerde criteria kan en moet beoordelen, maar zich toch niet in haar plaats mag stellen door het juryoordeel over de hoedanigheden der kandidaten te corrigeren.

In *repliek* gaat *verzoeker* nader in op zijn stelling dat volgens artikel 29, lid 1,

sub a, van het Statuut het tot aanstelling bevoegde gezag geen intern vergelijkend onderzoek mag openen, zolang nog door bevordering (of overplaatsing) in de vacature kan worden voorzien. Dit was hier nu juist het geval, daar verzoeker blijkens zijn beoordelingsrapport in aanmerking kwam voor bevordering. Het ongemotiveerd openen van een intern vergelijkend onderzoek, zogenaamd om de keuzemogelijkheden te vergroten, stelt de „bevoerderebare” ambtenaren op één lijn met de ambtenaren die slechts via een onderzoek toegang tot de vacature hebben, en doet daarmee af aan de aanspraak van eerstgenoemden op doorstroming in hun loopbaan.

Voorts meent verzoeker dat het door verweerder genoemde besluit van het Bureau van het Parlement van 7 en 8 oktober 1962 niet zomaar kan worden gezien als een „intern besluit over de bevoegdheidsverdeling”, doch een besluit is „ter bepaling van de tot aanstelling bevoegde gezagsorganen”. De rechtszekerheid verlangt dat een dergelijk besluit ter kennis van de betrokkenen wordt gebracht, temeer omdat de bepaling van artikel 25 Statuut inzake de bekendmaking van individuele besluiten toch te verstaan geeft dat bekendmaking nog meer klemmt bij besluiten die het gehele personeel aangaan. De noodzaak van publikatie blijkt trouwens al uit de regeling van de klachtprocedure in artikel 90 Statuut.

Verzoeker blijft tenslotte de rechtmatigheid van de door de jury gehanteerde criteria voor de puntentoeckenning betwisten, en wel met name ten aanzien van:

- de anciënniteit, waarvoor boven een zeker aantal jaren hetzelfde aantal punten aan ambtenaren met een verschillende anciënniteit werd toegekend;
- de werkzaamheden, verricht vóór indiensttreding bij de instelling; dit criterium werkte in het nadeel van degenen die aanstonds na hun universitaire opleiding in dienst van de Gemeenschap waren gekomen.

Verweerder meent in *dupliciek* dat op grond van de beginselen, neergelegd in 's Hofs arrest van 12 maart 1975 in de zaak 23-74 — Küster tegen Europees Parlement —, verscheidene ten deze voorgedragen middelen en grieven konden worden weerlegd, zo met name:

- schending van artikel 29, lid 1, sub a, van het Statuut, daar het tot aanstelling bevoegde gezag vóór een intern vergelijkend onderzoek eerst de mogelijkheden van bevordering of overplaatsing had moeten nagaan;
- de onrechtmatige benoeming van de jury wegens de niet-bekendmaking van het besluit van het Bureau van het Parlement, waarbij de Secretaris-generaal werd gemachtigd tot de gewraakte benoeming;
- het feit dat het vergelijkend onderzoek, uitgeschreven als onderzoek op de grondslag van bewijsstukken, door de gesprekken met de kandidaten tevens een mondeling examen omvatte. Door het Hof was immers de stelling verworpen, dat een onderzoek op bewijsstukken geen gesprekken van dien aard kon omvatten zonder een onderzoek op de grondslag van een examen te worden;
- misbruik van bevoegdheid.

Verweerder weerlegt voorts bepaalde grieven over de door de jury aan verzoeker toegekende punten in de vergelijkende onderzoeken A/43 en A/45, en komt op tegen verzoekers verwijt van „manipulaties” aan het adres van de jury. Tenslotte onderlijnt hij andermaal de grenzen van 's Hofs toetsingsbevoegdheid, met name aangaande de beoordeling van de door de jury gehanteerde criteria voor de puntentoeckenning.

IV — Mondelinge behandeling

Overwegende dat partijen ter terechtzitting van 28 mei 1975 in hun pleidooien zijn gehoord;

dat te dezer terechtzitting de heer H. J. Opitz, Directeur-generaal bij het Europe-

se Parlement en voorzitter van de jury van het betrokken vergelijkend onderzoek, als getuige is gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 19 juni 1975 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat verzoeker op 16 oktober 1974 beroep krachtens artikel 91 Ambtenarenstatuut heeft ingesteld tot nietigverklaring van het stilzwijgend besluit van het Europese Parlement tot afwijzing van zijn klacht van 17 maart 1974 en, bijgevolg, van het op 14 februari 1974 na vergelijkend onderzoek A/45 genomen besluit tot benoeming van de heer G. Kieffer;
- 2 dat hij tot staving zijner vordering onder meer aanvoert dat het bestreden benoemingsbesluit onregelmatig is, daar de jury voor het vergelijkend onderzoek bij het criterium „Algemene beoordeling en beroepswaardering bij de gemeenschapsinstellingen” punten aan de verkozen kandidaat had toegekend, hoewel over deze geen beoordelingsrapport was uitgebracht;
- 3 Overwegende dat niet betwist is dat de verkozen kandidaat bij zijn benoeming tijdelijk ambtenar was en dat deswege over hem geen beoordeling was uitgebracht;
- 4 dat evenwel, blijkens de tijdens de mondelinge behandeling door de juryvoorzitter verstrekte mededelingen, de jury aan bedoelde kandidaat 7 op 10 punten onder genoemd selectiecriterium had toegekend;
- 5 dat, ook al staat aan de toelating van tijdelijke ambtenaren tot interne vergelijkende onderzoeken niets in de weg, het niet aangaat hun een fictieve puntenwaardering toe te kennen, wanneer zij ingevolge hun rechtspositie niet voldoen aan een der aangehouden selectiecriteria;
- 6 dat overigens weliswaar het criterium waaronder de litigieuze puntenwaardering werd toegekend, niet alleen sloeg op de „algemene beoordeling” maar ook op de „beroepswaardering bij de gemeenschapsinstellingen”, doch dat niettemin de voorwaarden waarmee het Statuut de opstelling van het beoordelingsrapport omgeeft, niet toelaten dat de beoordeling door een jury hiervoor geldig in de plaats kan treden;

- 7 dat voorts uit de verklaringen ter terechtzitting blijkt dat het onder dit criterium toegekende aantal punten een rekenkundige waarde weergeeft en daarmee een globale beoordeling van des kandidaats individuele hoedanigheden, welke sterk verschilt van de aan het beoordelingsrapport ten grondslag liggende waardering;
- 8 dat, aldus gezien, deze puntentoeckenning moet worden geacht een statutaire onregelmatigheid op te leveren en tot nietigverklaring van het benoemingsbesluit aanleiding te geven;
- 9 dat, naar blijkt uit het bij het verweerschrift gevoegde juryrapport, de benoemde kandidaat zonder de omstreden puntentoeckenning niet het minimum aantal punten voor plaatsing op de lijst van geschikte kandidaten had kunnen bereiken;
- 10 dat aldus de aangevoerde onregelmatigheid, welke de geldigheid van de litigieuze benoeming aantast, nadeel toebrengt aan verzoeker;
- 11 dat, zonder dat de overige voorgestelde middelen behoeven te worden onderzocht, derhalve het na vergelijkend onderzoek A/45 genomen besluit tot benoeming van de heer G. Kieffer moet worden nietigverklaard;

Ten aanzien van de kosten

- 12 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;
- 13 dat verweerder in het ongelijk is gesteld;
- 14 dat verweerder derhalve in de kosten moet worden verwezen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende:

1. vernietigt het na vergelijkend onderzoek A/45 genomen besluit tot benoeming van de heer G. Kieffer;
2. verwijst verweerder in de kosten van het geding.

Mertens de Wilmars

Monaco

O'Keefe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien juli negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

De President van de Tweede Kamer

A. Van Houtte

J. Mertens de Wilmars

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL G. REISCHL VAN 19 JUNI 1975 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

In de reeks zaken die de heer Küster tegen het Europese Parlement aanhangig heeft gemaakt, heb ik thans mijn mening te bepalen inzake diens beroep tegen de wijze waarop is voorzien in een vacature van afdelingshoofd — rang A 3 — bij het Directoraat-generaal Onderzoek en Documentatie.

De post werd bij aankondiging nr. 892 van 28 september 1973 vacant verklaard. Volgens uitdrukkelijke vermelding had de voorzitter van het Parlement besloten eerst de mogelijkheden van bevordering of overplaatsing te onderzoeken. Verzoeker solliciteerde daarop bij brief van 3 oktober 1973. Een bevordering bleef echter uit en op 23 november 1973 werd voor de post een intern vergelijkend onderzoek nr. A/45 geopend, waarna verzoeker op 30 november 1973 eveneens solliciteerde. Bij de onderzoekprocedure

kwam hij echter niet op de lijst van geschikte kandidaten te staan. Wel werd hieruit bij besluit van 15 februari 1974 een ander benoemd.

Naar aanleiding hiervan richtte verzoeker op 17 maart 1974 een formele klacht tot de voorzitter van het Parlement, waarbij hij verzocht het benoemingsbesluit in te trekken en hemzelf op de bedoelde post te benoemen. Toen de klacht onbeantwoord bleef, stelde hij op 16 oktober 1974 beroep in bij het Hof met conclusie het stilzwijgend besluit tot afwijzing van zijn klacht nietig te verklaren en ook het na vergelijkend onderzoek A/45 genomen benoemingsbesluit onrechtmatig en deswege nietig te verklaren.

Omtrent deze vorderingen wil ik mijn mening als volgt bepalen.

1. Allereerst wordt geklaagd over schending van artikel 29 Ambtenarenstatuut.

1 — Vertaald uit het Duits.